

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIÉS SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. pta.
 A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
 Un any..... 2'50 »
 Per dotzenes..... 0'45 »
 Núm. s'atrasats des 2.ª tom... 0'05 »
 Id. id. des 1.ª tom... 0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
 SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca. { 3 mesos.... 0'85
 { 1 any..... 3'25
 Dins España... { 3 mesos.... 1'00
 { 1 any..... 3'50
 A Ultramar y s' Estrangè... { 3 mesos.... 1'50
 { 1 any..... 5'00

SA NEVADA.

Ell ja hey tornam essè, y no es que no fós hora ni que no fassa uns quants anys qu' aquesta nevada fós per nòltros esperada y fins desitjada. Sempre es bò un' envernissada de néu per ses nòstres tèrres y ses veynades que mali tot es corcúm que s' haja pogut criá demunt sa tèrra, y en vení s' estiu sòl fé de ses séues baix des nòm, ó de cuch de capoll, ó de cuch de rèl, ó de cenrada, ó de *Philoxera*. Sa d'enguany es estada bona, però no cregueu qu' es puga compará amb ses qu' hey ha hagudes altres temps.

A sa pared de sa casa de la vila de Sant Llorèns hey ha un lletrero que fa estona que no m' lletgit, y si no recordam malament, entre varies fetxes de nevades que dú n' hi ha una que se refereix à l' any 1799 y conta que va essè tan gròssa que matá molts d' arbres y molt de bestia.

L' any 1829 en va fé una també general à Mallorca de molta d' importancia qu' ocasioná molt de mal, perque després d' havè nevat en gran cantitat, vengueren gelades enormes de tal casta, qu' es veynats de Ciutat se véren obligats à descarregá ses teulades y es terrats en pales, y fé caramulls gròssos de néu al mitx des carrés, cada cinquanta passes, y n' hi va havè més d' un de pòrxo que no poguent resistí es pès de sa néu passá per uy; y ben demalinet véyen ets homos per ses finestres des pòrxo, qu' en cañes ó bastons feyan caure es caramulls de ses tèules que n' hi havia qualcuna que tenia sis ó set pams de llargaria.

Vengué l' any 1854, y día 13 de Febré comensá à nevá amb tal abundancia, qu' al punt tenguerem altre vegada Mallorca cubèrta de néu. Dins Ciutat p' es Born, la Rambla, Còsta de Sant Domingo y carrés amples, n' hi havia uns dos pams. Per sa murada ó qualque punt més de tres, y aquesta néu s' aguantá bastant bé, sense qu' hey gelás derrera d' un mòde desastrós.

De l' any 1799 à l' any 1829 hey van 30 anys. De l' any 1829 à l' any 1854 n' hi n' van 25, y de l' any 1854 à l' any present 1883, n' hi n' tornan aná 29.

Ses consequències agradables d' una nevada, y més si es un pòch tardana còm sa d' enguany, son ses sigüents: matá tots ets ouèts qu' estigan per neixe d' una partida de sérs inimichs declarats de sa nòstra agricultura; matá molts de pares y mares d' aquests ouèts que confiant trobá un hivèrn benigne s' havian adormit devall una clòska de serment ó un' escòrxa d' arbre. Doná llòch à que, quant se fonga sa néu, penètriga bé dins s' interiò de sa tèrra s' aygo fins arribá à n' aquelles vènes fondes que fa estona que no l' han vista. Acabá de matá tota sa part malaltissa d' ets arbres, perque n' vení sa primavera, naixquen es brot de part sana y fé qu' es sembrats pòsin rèls més fondes y fòrtes, qu' en son temps han d' essè sa basse d' una bona cohita.

Axí còm n' hi ha de nevades qu' arriban à tota sa naturalesa material, bò seria qu' en vengués qualcuna qu' arribás à emblanquiná bé tot s' interiò de s' homo y de sa dòna, y los matás dins es séu cap y dins es séu còr, aquells animalets petits que los diuen capritxos, ó vicis, ó malcriadeses, ó ninades, ó còses de señó, ó nirvis, ó altres nòms per aquest estil, que los fan caminá un pòch de bolina, exposantlos à travelá y à caure.

Ell axí mateix aquestes nevades mos sòlen dú consequències dins sa societat, ó al ménos hey ha una coincidència manifesta que vaitx à fé notá. Derrera sa primera qu' he anomenada que tants de perjudicis causá, vengué sa guerra de s' independència en qu' es pòble espanyòl va demostrá qui era y lo molt que valia à n' ets uys del mon. Després de sa de l' any 29, comensá s' era de sa llibertat amb sa regència d' una reyna viuda; y després de sa de l' any 1854 vengué una revolució reformadora de ses idèes extraviades qu' havian anat cresquent à s' hombra d' aquesta llibertat.

Per de prònte, nòltros lo que podèm esperá de sa present nevada, es un bòn

raix de costipats y altres malalties per l' estil, y un raitx més que regulá manco de melles, prunes, cireres y fruytes primerenques.

Però no heu podèm tení tot, dexèm fé Deu que, si per una part mos lleva una cantitat d' una còsa, per un' altre mos redobla sa cohita. Ell es es que sòl sap que mos convé; per lo mateix tot dexemhó fé à sa séua direcció y sabiduria.

PEP D' AUBEÑA.

ES MÒROS VÉNEN.

I.

Ninets de cabeys rauls y hermoses ninetes; vòltros que vos feys tròns del mon y de la bolla, y plèns d' inocència y de vida, sòls cercau es divertiments qu' es es vòstro plèr, y esperau ets horabaixes còm qu' esperá el Mesies per replegarvós sa vòstra comparsa, y corre y saltá y botá. ¿No vos ha succehit may jugá à n' es mòros vénen? Vòltros, pares, prenguent la fresca ets horabaixes d' estiu cansats y mòrts de ses vòstres feynes, ¿no heu vist may jugá à n' es vòstros fíys aquest jòch? Oh, sí; y moltes vegades, sé ben cèrt que m' heu de respòndre. Ydò, heu de sèbre que si ara no vénen es mòros hey ha hagut temps que venían y deixavan molt males recordances; totes ses còstes de Mallorca si parlassen en contarian de farestes. Aquelles juguetes d' ones que sempre vénen, y vénen duguent s' oratge fresch qu' alegra ses tèrres de per allá, devegades duyan també unes galeòtes gròsses reblides de moragassos que les deixavan plènes de tristó, però que quedavan també qualque pich regades amb sanch de mòros qu' havian pagat es séu atreviment amb sa vida. Ses còstes de devés Valldeposa, Solle y altres punts, son uns bòns testimònis, y à n' aquestes y altres viles se contan moltes històries d' actes d' uyt à cap per valents pagesos mallorquins que, quant era hòra, sabian

agafà sa destral ó un garròt y defensà sa séua vila, sa séua familia, y sa séua ha-zienda, de ses pillerías d'aquells Mahometans. Axí era que si ses galères del Rey feyan prèsa de qualcuna d'aquestes galeòtes, la duyan à Ciutat y allà venían es tripulants per esclaus. A la Berberia també hey havia molts de mallorquins qu'estavan à n'es mateix cas; però, que vos tench d'anà à contà axò si es heu segú que ja heu tenu per sabut: lo qu'es cèrt que si ara no vénen geleòtes, encara devegades es mòros vénen jugant jugant. Anem à n'es cuento.

II.

No molt lluny d'una d'aquestes còstes hey havia una possessió molt alegre. Sa gent qu'hey estava era una familia compòsta de l'amo, sa madòna, un fiy y dues fiyes. Tots ells ajudavan à conrà sa terrela per, quant vengués es temps d'aclarhí contes, tení uns quants doblers aplegats, y axí es que, còm eran molt fanés, vivían còm uns Reys. Tot era alegria. Sa Naturalesa rèya afalagada per s'embat de mar que dona saborino à n'ets encants de la tèrra. S'estiu, en havè segat, feyan un ball amb sos missatges; y s'hivèrn ses fredes vellades les passavan contant rondayes y acabant per passà el Rosari còm s'acostuma à totes ses possessions d'aquesta illa. Però..... à n'el mon may hey pòt havè ditxa cumplida, tota s'alegria passa còm es fum y ses boyrades, ses riayes se convertiren en plòrs, y ja may se sentí còm abans, es sò alegre d'un fabiòl demunt es turons de sa possessió. ¿Perqu'era axò? Es fiy s'havía mòrt; un jove de vint y cinch àns; havia aplegat una malaltia qu'à poch à poch el s'en dugué à l'altre mon; ningú tenia consèl y manco sa madòna que no passava dia que no ploràs à llàgrima viva sens'aturay y esclamant sovint, sovint:

—¡Ay, aquell pòbre fiy méu! ¡Aquell fiet méu dols estimat!

Succehí també que, còm es fiy los faltava, havían mesté qualcú que suplís sa séua falta y s'encarregàs de ses séues feynes, y per axò compraren à Ciutat un esclau jove, bòn mosso, guapo y tot lo que vulgueu, y ademés era molt bòn atlòt, y à poch poch vá arribá à essè just si hagués estat es mateix fiy de la casa, tant l'estimavan y ell tant los estimava; ja no li deyan n'Amet, còm solían dí à tots ets esclaus per Mallorca, sinó que l'anomenavan per Bièl qu'era es nòm des fiy mòrt. A sa madòna ja li havia passat una mica sa pena de sa mòrt des séu fiy, però cada vegada que s'en recordava exclamava:

—¡Aquell fiy méu!

S'esclau, ó En Bièl quant heu sentia li solia respòndre:

—També heu dèu dí mamare.

Y sempre succehía lo mateix; però ó

fós que no heu reparassen ó que no'n féssen cas, heu dexavan corre y tothom s'empatxava des séu redòs y de ses séues feynes. Un dia que dinavan tots à una taula d'aquestes de pagès, baixes y petites, però que tant s'usan per dins la pagesia; axuxí, còm moltes vegades, sa madòna exclamà:

—¡Ay, fiy méu dols!

Es mòro totduna respòngué:

—També heu dèu dí mamare.

Y sense que ningú s'en temés dues llágrimes pures còm sa rohada y hermoses còm à perles li sortiren à poch à poch y anaren à caure demunt ell. A l'amo no li caygué cap llágrima d'ets uys, però impresionat per ses paraules d'En Bièl li caygueren llágrimes d'aquelles que no surten defòra sinó que surten d'es cò, y digué à s'esclau:

—¿Y perque dius axò?

—Perque... perque.....

—¿Perqu'ha de dí axò ta mare?

—Perque jò, per ella, som també còm si fós mòrt.

—Però, Bièl, tú estás ben sá; axò seria bò si estasses malalt.

—Escoltaumè un instant.

Quant acabá de pronunciá aquestes paraules tots còm à moguts per una mateixa forsa, dexaren caure sa cuyera dins es plat y alsaren es cap badant un pam de boca escoltant lo siguent:

—Quant vos me comprareu à sa plassa de Cort de Ciutat, llavò no fèya molt de temps qu'havía arribat à Mallorca junt amb molts de companeros méus que componiam sa barcada que ses galeòtes del Rey mos prengueren, y mos fèren esclaus. Teníam pactat, una partida d'amichs, s'anà à fé una pescada, un dia plegats y cercarem barca, sortint d'Alger amb intenció de no fermós molt enfòra, però una ventada que se mogué de part de tèrra mos fé alluná un poch demés, y quant volguerem fogí d'una barca inimiga, en trobarem un'altre que mos sortí de còp descuyt y sense pensarmoshó mos trobarem tots plèns de cadenes y en podè d'un capitá mallorquí. Ara, figurauvós, còm no s'ha de pensá mamare que som ben mòrt y re-mòrt si no ha tornat sèbre rès de jò, ni de sa barca, ni des méus amichs, perque tots tengueren sa mateixa sort que jò he tenguda. Si la pogués veure ja m'en aconhortaria d'está aquí per esclau, però mamare qu'es tota sola y no té altre fiy.....

Un silenci complet hey havia dins sa cuyna; no més se sentia es volatetjá de ses mosques que cercavan ses miques y es piulá des gorrions que cantavan demunt ets arbres de defòra.

—Si la'm dexavan aná à veure, (digué En Bièl,) jò vos assegure que tornaria à essè esclau vòstro.

—Tú no tornaries, (digué sa madòna.)

—Vos ho promèt.

—Veshí, (respòngué l'amo;) ja sé que no tornarás, però no vuy que ta

mare estiga en s'ánsia qu'está, te dèu tení per mòrt, vuy que vajes à veurerlè. Te don dos mescs de temps. Pòts partí en volè.

Ara, figurauvós, devòts lectors, s'alegria que tengué n'Amet, quant senti aquestes paraules, ni si hagués trèt sa gròssa de Nadal hauria estat més content; ja no acabá de diná y s'axecá de sa taula més content qu'un cá amb un òs. Tot eran gracies y més gracies à l'amo p'es permís que li havia concedit. Passaren un parey de dies y s'esclau no hey vèya de cap bolla y l'amo tampòch perque casi casi ja li sabia greu s'haverli donat llecència per anarsèn creguent, còm creya per còsa cèrta, que no'l tornaria veure pús, y vejent que no trobaria may cap esclau ni missatge que fos tan fané y bòn atlòt còm En Bièl, però..... ¡ell no hey havia remey! sa paraula estava dada, l'amo'n Tomeu era un homo honrat à cartia cabal, era un vertadé tipo de pagès mallorquí d'aquells qu'ara desgraciadament ja no abundan molt, y per rès del mon, ni si'l haguessen fèt capitá general de má y tèrra (*) hauria tornat sa paraula arrera. S'esclau ja havia apareyat tot lo qu'havia d'apareyá y un dia ben dematí tot eran despedides, y l'amo y sa madòna y ses fiyes estavan dretes demunt es portal de ses cases casi fent sa plorayeta y En Bièl diguentlós es derré *Adios*, passá més falagué qu'un cavall jove. Quant se perdía de vista per entre ets arbres que feyan sombra à n'es camí, ets altres s'en entravan dins ses cases ben creguts y recreguts de no tornarló veure may més. No va essè axí; passaren es dos mesos sense que ningú hagués tornat pensá pús en s'esclau; però un dia ben dematí, quant l'amo s'axecá y obrí ses portes de sa casa; ja trobá En Bièl qu'havía desembarcat en sa nit y que li digué que tornava, còm eran es pactes, à essè esclau séu, y li donava les gracies en nòm de sa mare per s'alegria que li havia dada dexantlò aná à veurerlè. L'amo s'aferrá amb ell y digué que desd'aquell dia ja no'l mirás còm à son amo, sinó còm à germá perque li dava sa llibertat per tornarsèn à ca-séua suposat que s'havía portat tan bé y havia cumplít sa paraula còm un vertadé homo.

N'Amet s'en aná y los prometé que tornaria à veurerlós.

(Acabarà.)

A. M. P.

FRUYT Y PENITÈNCIA D'AQUESTA COREMA.

¿No diguereu s'altre dia
Que fundats amb s'esperència
No tenia penitència
Nòstro'n sigle de ses llums?

(*) Còm dèya en Tòni Maria (a. C. s.)

¿No diguereu qu' es dijunis
Fruyt en nòltros ja no feyan?
¿No diguereu que s' en rèyan
Els qui dú volían fums?

Tot axò 'm dirá el qui tenga
De ses méues débils glòses
Relació:—; Vaja unes còses!
Respondrán: ¡Ja heu son nonèns!
Y à n' aquestes alabanses
Que tan pròdichs mos envían
Puis que fan lo que devían
Tòrs es còll y dich:—; ¡Avèns!

Perque tròb qu' òbran conforme
Els que per llevá paraules
Sense més rahons ni taules
Callan sempre amb sa rahó.
Més deixèm tals pòrros-fuyes:
Comensèm lo qu' interessa.
¡Vaja, vaja! Fòra vessa;
Fessèm vía à sa cansó.

Axí, pues, ¿veus aquells *pollos*
Qu' amb sa coua enreisclada
Cresta pròu ben empitada
Y esperons molt refilats,
Dayan tanta d' estufèra
Pretensions y fantasia;
Y are plòran tot lo día
Dins son niu sempre arrufats?

¿Per qu' es qu' ara si 's passetjan,
Amb so cap à devall xèlla
Sempre van, y si famella
Vèuen, fa son pit un trò?
¿Los ha entrat sa penitència?
Ni tan sòls hey tenen trassa,
Los donaren carabassa;
¿No es bòn fruyt trobau axò?

¿Y à n' aquells màstres d' escola
Que dos àns ó tres los dèuen
Y obligats del tot se vèuen
Malehint des débil ram;
A n' es vent badá sa boca
Consumits per sa paciència?
¿Coneixeu si es penitència?
¿No fa fruyt en eils sa fam?

Fruyt també es per aquells còmichs
Que desitjan mansbelletes;
Y sa gent de ses *tronetes*
Y demés, fent un bordell,
Amb siulos los obsequían;
Y després de tot los donan,
Perqu' es cap sèu se coronan,
De patates un ramell.

Penitents, ¡y bòns que foran!
Els qui jovenòts encara
De mal grat son pare ó mare
Los menavan al sermó.
Mes tú heu fores més qu' ells, jove,
Qu' empolvarte tant solíes,
Atacada tots els dies
Per lo sant predicadó.

Y à vosaltres ¡oh, hermoses!
Qu' à l' Iglesia sòls anavau
Per veurey es qui estimavau
Y à la fi ja 'l vos n' heu duyt;

¿No admirau ja sa Corema?
¡Ja 's segú! me respondrían;
¿Sa Corema? ¡si heu sabiau,
Son es dies de més fruyt!

Y els malalts à ne qui es metge
Los ha fet posá en dieta
Per ferlos sa panxa neta
Sense tení cap doló;
Penitents ser no devían,
Y era sòls per conveniència.
¿No fa bona penitència
Tot quebrat si es jugadó?

Y aquell altre que patía
Per declarar-se à una atlòta
Perque té millons de mòta
Y ell d' axò está enamorat.
Y el qui escriu aquestes glòses
Penitent també sería,
Si després de tot sabia
Que critican son glosat.

NAUJ ERTSEM.

XEREMIADES.

Aquesta setmana ha estat de fret, néu y vent. Totes ses muntañes estavan ben emblanquinades y moltes taulades també. Dissapte passat desde Ciutat fins à Manacò, tot es camí des carril estava plè de néu. No n' hi havia molta, però ja bastava per fé un personatge ben hermós y de veure à tots es passatgés que viatjavan aquell día amb so carril. Si s' ha de cumplí es refran, enguañy será un bòn any; perque, *Añy de neu, any de Deu.*

Bò de tot es es títol que sa Diputació ha fet fé à Don Francesch Semir per entregá à s' archiduch d' Austria A. I. y R. Lluís Salvadó, declarantlo fíy adoptiu d' aquesta provincia.

Es trabay del señó Semir se mereix, per sa novedat, llimpiesa y perfecció, ets elógis que pública y privadament se li tributan, perqu' además d' essè una òbra rara en aquest temps, pòt competí, si no aventatjá, moltes altres des mateix gènero que se conservan en els *Museos*.

Li enviám sa més cumplida enhorabòna y desitjám que sia des gust y agrado de s' ilustrada persona de que tant de bé han rebut aquestes illes.

Hem rebut des Directó des *Col·legi Palmesá* una atenta invitació per assistí à n' ets exámens des segon trimestre del present any, que comensaren ahí.

Li agraphim s' atenció, y si ses ocupacions mos ho permeten, hey assistirèm.

Diuen que 'l señó Batle d' aquesta Ciutat tracta de posá es *ruch en es pòrro* à

tots aquells *carrilés* que van à llòure y sense *brida* que los tenga subjèctes.

Mos n' alegrám perque bona falta fa el qu' es públich sápigam amb quí s' *embarca*.

Ja que de policia s' ocupa el señó Batle, també sería hò que fés entendre en es Municipals sa necessitat d' empaxarsè de lo que fan es fematés.

Además de s' abandono en que tenen molts de barris, mos han contat qualque malcriadesa ben gròssa que no pòt aná ni amb s' ajuda de sa *fumicora*, y es hora de posarhí remey.

Aquella creu des cementèri de Bini-salèm encara está tòrta. No, y no es que no estiga cansada L' IGNORANCIA de dirhó, però encara no hey ha hagut cap persona que li haja fét llástima es sèu estat y l' haja adressada.

¡Ja heu val! Per ventura vòlen esperá à qu' en ressucitá es mòrts el día del Judici final, l' adressin.

¡Si que sería tení paciència!

S' altre día dugueren de fòra de Ciutat, un' ensaymada gròssa à un capellá qu' havia dit missa nòva, ¿y creuriau que quant l' anaren à ensatá trobaren que ja n' hi havian llevat un bòn tròs?

Se sospitaren si sería una broma de Corema des *punxes* de sa Pòrta.

EPIGRAMES.

Un hòmo molt sort venía
Qualcant demunt un aset,
Y menava un atlotet
Que sèt ò vuyt àns tenía.
El trobá En Pèp de Son Pinta
Y digué:—¿Aquest ase es téu?
—Y un altre qu' ha nòm Tomeu
Qu' enguañy correrá sa quinta.

—¿M' estimes molt, bona amó?
(Digué En Pau à na María.)
—Tant còm s' ase que tenía,
Que per dolent s' altre día
El vaitx dá à s' escorxadó.

MESTRE GRINOS.

COVERBOS.

Una vegada hey havia un frare à un Convent que per una falla (no sé quina) el Pare Prió el penitenciá à menjá per espay de vuyt dies, en tèrra, baix de sa taula sense que pogués dí rès à n' es moixos, y aquests no baixavan d' una dotzena.

Quant es frare vé de que no poria menjá més qu' una cuyarada, digué:

—¡¡Sí!! ja vos arretglaré.

L' ondemá, es temps qu' es cuyné no era dins es refató y es demés frares eran dins ses cèlles, agafá una pélla, le va ompli d' aygo, le posá a n' es foch, y quant bollí, se posá a menjá en terra lo mateix qu' es día anterió.

Al punt tots es moixos s' afuaren a n' es plat, y es frare agafá sa pélla y los entimá un' escaldada que sentiren es remèulos d' un quart lluny, cuydantsè es temps que los escaldava d' obrí bé sa boca.

Acabat aquest ensay, sortí des refató còm si rès hagués estat.

Es vespre quant hagueren de sopá, tornaren posá es plat des penitent, en terra y éll s' hi assegué fent es sério. Es moixos tots se posaren a mirarló, però d' una distancia de quatre ó cinch passes enfóra, y quant veyá que qualcun s' hi acostava un poch, bastava qu' es frare badás bé sa boca perque tots a la una prenguessen *las de Villa Diego*.

Y diuen que d' aquí vé aquell adagi que diu: *Gat escaldat d' aygo freda tèm.*

*
**

Dos musichs que tocavan a un Teatro, a s' òpera, havían prèsa costum de faltá a n' ets ensays y ses funcions no anavan llatines.

Es directó de s' orquesta vejentsè ja apurat doná part a n' es Batle, y aquest per está més segú de qui faltava, un día hey comparegué en persona. Es musichs ja havían ensumat qualque còsa y justament aquell día no n' hi faltá cap.

Quant estavan a lo milló de s' ensay un violinista cridá:

—Señó directó: aquí falta un *bemòl*.

Es Batle heu sentí y s' axecá tot furiós preguntant:

—¿Qui es que falta?

—Un *bemòl*.

—Ydò a sa presó depressa, y axí l' ensenarèm d' assistí puntualment.

Aquest Batle s' entenía de música de lo milló.

*
**

Un pagès entrá dins una barbería, y digué:

—¿Qu' afeytau a quartillo?

—Sí, l' amo, entrau y sèys.

S' assegué, l' ensabonaren y l' afeytaren ben bé a mitja cara.

—Ala, ja estau llest, (digué es barbé.)

—¿Que vòl dí? ¿y s' altra banda que no la m' heu d' afeytá?

—Sí, però heu de pagá un altre quartillo.

(Històrich.)

*
**

A una reunió de literatos y literatas, parlavan des *Tres Mosqueteros* d' En Dumas. Un jove, qu' ha nòm Meu, y per més señes molt fòrt d' espatles y més

fòrt de toix, s' oferhí presentá es *mosqueteros* a una joveneta molt guapa.

—¿Y vostè que los té a n' es *Tres Mosqueteros*? (li preguntá sa joveneta.)

—Sí; jò crech que per casa los trobaré.

L' ondemá es nòstro héroe s' hi presentá amb un bolich devall es bras. Tot suat y fent grans alèns desfè aquell bolich, diguentli al mateix temps:

—Me dispens, que no més he pogut trobá *dos mosqueteros* des tres que li vaitx oferhí.—

Es Mosqueteros d' En Dumas se convertiren en dues botelles d' agafá mosques.

*
**

Un predicadó una vegada feya una hermosa descripció del Cèl.

Devallá de sa tròna, y a n' es primé homo que trobá abaix, li demaná:

—¿Que tal? ¿T' he fet vení ganes d' aná al Cèl?

—Pare... sa veritat... aná al Cèl deu essè molt bò; però còm còsta la vida, hey ha que pensarhí un poch.

*
**

Un *pollo* d' aquests que s' usan ara, rumbosos y curros, però que no tenen un cèntim, anava derrera un' atlòta, y aquesta s' en entrá dins una horxateria per prendre gelat.

El per entrarhí y per poderlè veure milló de cara, no sabía còm heu havia de fé, però per sòrt vé passá un amich, y li demaná dos reals, qu' era es való des gelat.

—No duch més que catorze cèntims.

—Bòns serán. Gracies: ja los te tornaré.

S' entrá dins s' horxateria, ahont hey havia sa séua idolatrada *ninfa*, s' assegué a una taula de devant, li serviren es gelat que demaná, el prengué, y després partí deixant es catorze cèntims demunt sa taula.

Es mosso quant vé qu' hey faltavan sis cèntims, sortí correns, y cridant:

—¡Señó! ¡señó! ¡hey faltan sis cèntims!

Y es *pollo* fent con que no entendreu, girá cantó.

CRIDES.

Dissapte passat una señora perdé una recada d' òr amb tres pèrles, p' es carrés de ses Miñones, Perayres, Jovellanos, Font de ses Tortugues y carré de Sant Jaume fins a Santa Magdalena.

Si hey ha qualcú que l' haja trobada y vulga entregarlè, se servirá passá per sa direcció de aquest setmanari, carré des Molinés, nòm. 12, y li donarán informes de qui l' ha perduda.

Don Guillem Rebassa, de Seuva, no ha rebut es nòm. 193 des nòstro setmanari. Heu feym publich perque ley enviárem p' es corrèu.

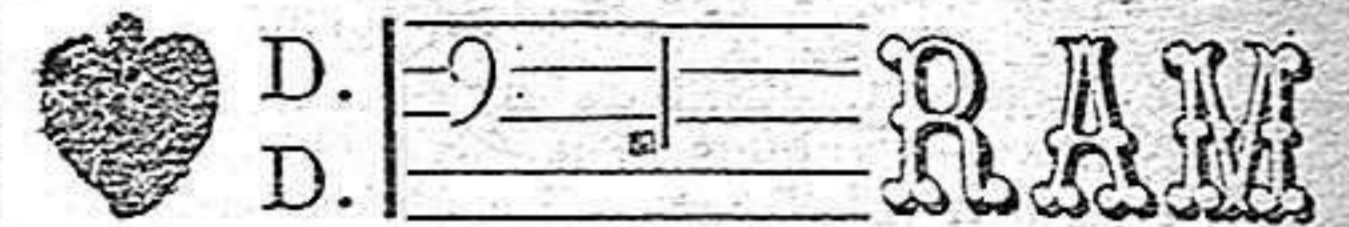
PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Val més un bòn xòt que dos cans*
SEMBLANSES.—1. *En que fa mal sò.*
2. *En que tot heu diu.*
3. *En que no té taulada.*
4. *En que fuitx de s' aygo.*

LOGOGRIFICH.—*Campos-Pasco-Camp-Cap-Cò-C.*
XARADA.....—*Ca-la-pet.*
CAVILACIÓ.....—*Morayas.*
FUGA.....—*Després de mòrt ni viña ni hòrt*
ENDEVINAYA.....—*Una tortuga.*

GEROGLIFICH.

F. S. C.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un dijuni a un bòtil?
2. ¿Y ses caperutxes a n' es coquerròys?
3. ¿Y una panada estentisa a un *pollo* de 19 zñs?
4. ¿Y una prensa a una aduana?

MESTRE GRINOS.

LOGOGRIFICH.

1	2	3	4	5	Un nòm d' hòmo.
3	5	4	2		Lo que fa En Pere.
3	2	4			Lo que fan a Ciutat cad' any.
	1	5			Es nòm d' una lletra.
		1			Un número romá.

BIEL.

XARADA.

Des militar espanyòl
Primera es prenda precisa;
Sa segona y tercera
Cada barco necessita;
Es *tot*, vés a ses mônges
De Sineu, ses preferides,
Qu' es segú que 'l te darán
Si los fas moltes visites.

UNA SEUVATGINA.

CAVILACIÓ.

UN RAM

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
ECSEMÉ.

FUGA DE CONSONANTS.

.ll .e .o..e. .o.a .ll .o ' .e .e.o.a
TINET.

ENDEVINAYA.

Jò som des reyne animal,
Y per axò m' he sentida
D' havè estat sustituhida
Per tú, germana atrevida,
Del gran reyne mineral.

MESTRE GRINOS.

(*Ses solucions dissapte qui vé si som vius.*)

17 MARS DE 1883

Estampa d' En Pere J. Gelabert.